

Pesmi

Vsesvetje – telepatija

Vse v tem svetu me lahko pokliče.
Včasih se prostor naguba in prepogne,
da se mi približa.

Navdih je soroden telepatiji.
Vame vstopi samo, če poznam drhtenje
točno določene ribe v jati rib,
lahkotnost drobne ptice v jati ptic,
občutje bližnje osebe v množici ljudi.

Krvno sva se zvezala.
Pozvanjava do utripa natančno,
zato pretok deluje.

Čutim, kako čutiš.
Čutim, kar čutiš ti. S teboj sem.
Sprejemam te. Odpiram se vate.

Drug skozi drugega sva razprta v večnost.
Nihče ni brez ljubljenega v vesolju.
Karkoli me lahko odpre v čisto svetlobo.

Mikro- in makrokozmos

Kako lahko svet zrcali moje počutje,
če je nekaj tujega od mene?

Kadar hodim po naravi, Bog zida resničnost
in z menoj zapolnjuje praznine.

Reka se navzame lepljivih sedimentov moje duše
in se tudi sama zamulji.

Veter postane melanholičen
in na tihotno gozdno pot osipa orumenelo listje.

Tolmun se oplodi z mojo nečisto krvjo,
ko vanj pogreznem svoj ozki pas.

Tudi sam zidam svoj svet
in s stvarmi zapolnjujem praznine.

V presečišču med mojo in Božjo resničnostjo
se svetloba sesede v točko.

Vse plava v istem zosu.

Prizma

Samo ocean duha lahko valovi.
Ko sovpadajo različne dolžine valov,
se zdi, da miruje.

Tako negiben se zdi vseprisotni ocean,
da nepoučeno oko gleda skozenj
kot riba, ki ne ve, da nenehno zre v vodo.

Ne bi mogle barve kar tako eksplodirati v zvezdo.
Ne bi me kar tako grela svetloba.
Ne bi orhideje kar tako oponašale razkošja čebel.

Ne bi vrtnice kar tako dehtele,
če njihov vonj ne bi privrel
iz čutečega oceana,
s katerim je um sonca vtkan v svet.

Praznik duše

Ker sem živ,
pomlad brsti v meni.
Ko je nihče ne gleda,
pleše, pleše duša.
Skozi vrata čutov se neizrekljivo
odpira v nov dan.

Trpim, a sem srečen in se smejim.
Trpim kot človek, zato me obliva milost.
Zame je to zlato svitanje,
zame veter vzgibava valove.

Oči so pijane od svetlobe.
Gibljem se v glasbi,
ki jo kujejo nebeška kladiva.
Gibljem se kot morska zvezda.
Poglej, kako sem giban.

Strašen je dar življenja!
Zunaj in znotraj sem obenem.
Omejen in neskončen.
Opazujem.

Enkratna je ta priložnost.
Moja sreča je balzam.
Zvezde na nebu se radostijo z menoj.

Bleda luna

I

Nocoj je luna bleda kot smrt!
Njeni ledeni žarki nam iz udov vlečejo kri,
da bi pordečili njena udrta bela lica.

Skozi prste se nam usipajo iskre,
ostre in blazne,
ki jih vznesenost krésa žene v nebo.

Sklanja se k nam s svojo golo plešo.
Kličé nas k počitku.
Mi pa zganjamo kraval, da bi preglasili
plazeči srh prečiste,
prezavezujoče glasbe.

II

Tudi če zrem skozi okno iz marmornate sobe,
vame po kapljah priteka smrt.
V sobi lastnega oklepa sem zmeraj sam.

Okna iščem v vaših očeh.
V vaših dušah iščem izhod iz samote.

III

A vse divja, da bi se izživel pred počitkom.
Kot bi požigali suho travo,
preden jo požge še večji ogenj.
Redki so pesniki,
ki jemljejo resno lunin triumf.

Mi pa umiramo,
mi pa umiramo
v zanikanju
s hlatajočo žerjavico v očeh
in ugaslimi srci.

Nigredo

Nigredo je padec v nehvaležnost,
ki je hvaležnosti postavila mejo.

Je odtujen pogled, ki se vpiči
in sidra, dokler ga ne napade vlaga,
da počrni.
Kar iz njega izdihne,
lahko svobodno poleti.

Nigredo je videti sebe samega,
brez smisla, najhujša tlaka.
Je strah, ki leze v kosti.
Rana, ki se ne zaceli.
Gnijoče truplo v dedkovem predalniku.

Nigredo je, ko se v konjskem sedlu
ves čeden, odet v dragoceno oblačilo
znajdem pred zaudarjajočim mrličem.

Nigredo je jeklo, ki zakrvavi,
zakrvavi, počrni in segnije.
Nigredo je moč, ki se razodene kot dar,
ki ga čas podari in odvzame.

Nigredo je absurd.
Temni mrk duše, ko vsa svetloba prenikne
v točko in se udre v črno zvezdo.

Nigredo je neprestan upor
z vsako celico telesa.
Nesprejemanje Boga
v njegovi strašni celovitosti.

Nigredo: noč v puštinji
pod žrelom zvezdnega neba.
Pot v mračnem gozdu, ki se razcepi.

Nigredo je zdravnik, ki reče:
bolje bo, da se usedete.
Nigredo je padanje v neznano.
Goreča želja, ki ne bo uzrla jutra.
Diapozitiv, ki je zbledel na močnem soncu.

Nigredo so ozka vrata.
Pogoj, da se odrečem svetu
in zabubim v kokon.
Iz temnega oceana je vzniknilo jajce.

Nigredo je mala smrt,
generalka pred premiero.
Kdor ni zares umrl,
ne bo znova ozelenel.

Nigredo je rodovitna črnica.
Temna noč duše, ki pri enih žanje,
pri drugih seje.

Pot, na koncu katere, za tistega,
ki se ne preda,
Smrt na mrtvaškem odru
ostane praznih rok.

V prejšnji številki naše revije smo na straneh 89–93 objavili Izbor pesmi iz zbirke *Mrvice vremena u prostranstvu* Olge Lalić-Krowicke. Pesmi je prevedel g. Franjo Frančič, vendar njegovega imena pomotoma nismo navedli. Za neljubo napako se prevajalcu opravičujemo.